

Για τον νέο Άγιο Καλλίνικο: Το άρωμα της απουσίας

/ [Γνώμες](#)

Μητροπολίτης Εδέσσης,
Τέλλης και Αλμωπίας
Καλλίνικος

1919-1984

Σήμερα, 8 Αυγούστου, η εκκλησία μας γιορτάζει για πρώτη φορά τη μνήμη του Αγίου Καλλινίκου, επισκόπου Εδέσσης. Το άρθρο που θα διαβάσετε δημοσιεύθηκε ένα χρόνο μετά την κοίμησή του στην εφημερίδα «Εδεσσαϊκή».

«Είναι πολύτιμο το είδος εκείνο της σχέσης που δεν έχει ανάγκη από δεδομένα εξωτερικά για να υπάρξει, που αρκείται σε επικοινωνίες υπόγειες. Είναι πολύ σημαντικό να μπορείς να μιλήσεις για έναν άνθρωπο χωρίς να είχες ποτέ σχέση άμεσα προσωπική μαζί του.

Ήταν αρκετό ένα κήρυγμα με τους γνώριμους τρυφερούς εκφραστικούς τρόπους. Τα υποκοριστικά της στοργής. Λόγος που βρίσκει την καρδιά του ποιμνίου, που πλάθεται τη στιγμή που επικοινωνεί με το ποίμνιο προσωπικά. Λόγος που υψώνει τη γιορτή και τη διασώζει. Σ' ένα παρεκκλήσι την ημέρα του αγίου του. Μιλάει για τους μάρτυρες χωρίς να χορταίνει. Μιλάει για την ευλογία των νερών. Οσμή άρτου και οίνου.

Στοιχεία της ζωής μας ο εσπερινός του Σαββάτου, οι αρχιερατικές λειτουργίες πράξεις ποιητικές. Με το χρυσοκίτρινο άμφιο στο ιερό της Αγίας Σκέπης, διάφανος τη στιγμή που πύκνωνε την προσευχή για την άμπελο. Επίβλεπον... ίδε... και επίσκεψαι... Πανήγυρις δεσποτική. Το σχήμα με το πετραχήλι, το καλυμμαύχι, τον

γιορτινό σάκο. Ύπαρξη που άφησε μνήμη. Ζωή που εμπότισε την πόλη.
Οφθαλμός πατρικός και προσλαμβάνων. Στην εξέδρα των παρελάσεων, στην
αγορά τις καθημερινές. Η ευλογούσα χειρ κάθε στιγμή φόντο προστασίας και
ασφάλειας. Ό,τι συνέιχε τη ζωή μας.

...

Ο κάμπος που όριζε το βλέμμα σου. Το αρχοντικό σου, όριο του νόστου μας.
Τα νερά που ευλόγησες. Οι πόρτες που σε υποδέχτηκαν. Τα παιδιά που μεγάλωσαν
και φέρουν τη μνήμη της οσίας χειρός σου στα μαλλιά τους.
Ήρεμη, παμπάλαιη θλίψη στα στενά της Αγίας Κυριακής, στο εκκλησάκι Πέτρου
και Παύλου, στην Κοίμηση. Για τη μνήμη μας, χώροι εφάπαξ σημαδεμένοι.
Η απουσία ενός ανθρώπου που αγάπησε μυστικά και έζησε βαθιά την πόλη, είναι το
ίδιο καθοριστική με την παρουσία του. Ένας κεκοιμημένος άγιος ευεργετεί και με
το σώμα του τον τόπο που κρατάει το σώμα του. Η βροχή ενεργοποιεί την ευλογία
του σώματος των κεκοιμημένων αγίων».

Β. Μελικίδου, εφημερίδα Εδεσσαϊκή, 3.8.1985